

Apocalipsa lui Isus Hristos - Numărul Nouă

Ultima narațiune profetică a lui Isaia: Revelația lui Hristos și rolul profetic al celor 144.000

Jeff Pippenger
2023-11-01

Cartea lui Isaia și, în mod special, narațiunea sa profetică finală, cuprinsă în capitolele patruzeci până la șaiszeci și șase, reprezintă o prezentare care pune accentul pe câteva adevăruri profetice importante, legate în mod direct de Apocalipsa lui Isus Hristos, care este acum dezpecetluită pe măsură ce ne apropiem de închiderea probațiunii omenirii. Unul dintre aceste adevăruri este revelația lui Alfa și Omega. Nicio altă carte din Biblie nu se apropie de mărturia lui Isaia cu privire la aspectul caracterului lui Dumnezeu care ilustrează sfârșitul unui lucru prin începutul unui lucru.

Cine a lucrat și a înfăptuit-o, chemând generațiile de la început? Eu, Domnul, Cel dintâi, și cu cei de pe urmă; Eu sunt Acela. Isaia 41:4.

În Isaia, Dumnezeu identifică ce anume dovedește că Dumnezeu este Dumnezeu.

Așa zice Domnul, Împăratul lui Israel, și Răscumpărătorul lui, Domnul oștirilor: Eu sunt Cel dintâi și Eu sunt Cel de pe urmă; și afară de Mine nu este Dumnezeu. Și cine, ca Mine, va chema, va vesti și le va pune în rândulială pentru Mine, de când am rânduit poporul din vechime? Iar cele ce au să vină și cele viitoare, să le arate lor. Nu vă temeți, nici nu vă înspăimântați: oare nu v-am spus Eu de pe atunci și nu le-am vestit? Voi sunteți chiar martorii Mei. Este un Dumnezeu afară de Mine? Nu, nu este alt Dumnezeu; nu cunosc niciunul. Isaia 44:6-8.

Ultima narațiune profetică a lui Isaia subliniază împlinirea desăvârșită și definitivă a venirii Mângâietorului pe care Isus a făgăduit-o.

Ascultați-mă, voi care umblați după dreptate, voi care Îl căutați pe Domnul: priviți la stânca din care ați fost ciopliți și la adâncitura gropii din care ați fost scoși. Priviți la Avraam, părintele vostru, și la Sara, care v-a născut; căci pe el singur l-am chemat, l-am binecuvântat și l-am înmulțit. Căci Domnul va mângâia Sionul; El va mângâia toate locurile ei pustiite; și va face pustiul ei ca Edenul, iar deșertul ei ca grădina Domnului; bucurie și veselie se vor afla în ea, mulțumire și glasul cântării. Isaia 51:1-3.

Mângâietorul a sosit în iulie 2023. Un alt adevăr subliniat în narațiunea lui Isaia este istoria ascunsă, în trei etape, a celor șapte tunete, care este structura lui „emeth”, cuvântul ebraic alcătuit din prima, a treisprezecea și ultima literă a alfabetului ebraic.

Un glas de vuiet din cetate, un glas din templu, un glas al Domnului care aduce răsplătă vrăjmașilor Săi. Isaia 66:6.

Un alt adevăr important prezentat în Isaia este rolul Islamului ca instrument al judecății executive a lui Dumnezeu, mai întâi asupra Statelor Unite, iar apoi asupra lumii, din pricina adoptării

impunerii duminicii.

Cu măsură, când dă lăstari, te vei certa cu ea: el își stăvilește vântul său aspru în ziua vântului de răsărit. Isaia 27:8.

Toate aceste adevăruri ar putea fi încadrate drept componente ale mesajului Strigătului de la miezul nopții, care constituie reprezentarea, prin pilda celor zece fecioare, a mesajului din Descoperirea lui Isus Hristos, Descoperire pe care Tatăl i-a dat-o lui Isus, care i-a dat-o lui Gabriel, care i-a dat-o lui Ioan, care a așternut-o în scris și a trimis-o bisericilor. Am recurs la ultima narațiune a lui Isaia pentru a susține linia evenimentelor profetice care începe în capitolul unsprezece al Descoperirii, și am ajuns acum la capitolul doisprezece, unde găsim că femeia îmbrăcată cu soarele este înfățișată prin simbolismul pe care Isaia îl susține atât de temeinic, și anume: că Hristos ilustrează sfârșitul unui lucru prin începutul aceluși lucru.

Și s-a arătat în cer o mare minune: o femeie înveșmântată cu soarele, cu luna sub picioarele ei și pe capul ei o coroană de douăsprezece stele. Și, fiind însărcinată, striga, muncindu-se la naștere și chinându-se să nască. Și s-a arătat în cer o altă minune; și iată, un mare balaur roșu, având șapte capete și zece coarne, și pe capetele lui șapte coroane. Și coada lui a târât a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ; și balaurul a stat înaintea femeii care era gata să nască, ca să-i înghită copilul îndată ce se va naște. Și ea a născut un copil de parte bărbătească, care are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier; iar copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la tronul Său. Apocalipsa 12:1-5.

Femeia din capitolul doisprezece al Apocalipsei este un simbol al poporului ales al lui Dumnezeu de-a lungul istoriei. Cele douăsprezece seminții ale Israelului literal din vechime reprezintă începutul poporului de legământ ales al lui Dumnezeu. Cele douăsprezece seminții prefigurează sfârșitul Israelului literal din vechime, când Hristos a ales doisprezece ucenici. Acei doisprezece ucenici, la sfârșitul Israelului literal din vechime, au fost, de asemenea, cei doisprezece apostoli la începutul Israelului spiritual modern. Doi martori ai începutului și un martor al sfârșitului se combină pentru a stabili trei martori care îi identifică pe cei o sută patruzeci și patru de mii drept sfârșitul Israelului spiritual modern.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt, de asemenea, stindardul care a fost lepădat de frații lor. Ei sunt stindardul care a fost o vale de oase moarte și uscate, zăcând în ulița mării cetăți Sodoma și Egipt, ale celor uciși de fiara care s-a ridicat din adâncul fără fund. Ei sunt stindardul; ei sunt pietrele cununii pe care femeia o poartă pe cap.

Și Domnul Dumnezeu lor îi va mântui în ziua aceea, ca pe turma poporului Său; căci ei vor fi ca pietrele unei cununi, înălțate ca un stindard pe pământul Său. Zaharia 9:16.

Cei o sută patruzeci și patru de mii, care sunt stindardul, sunt pietre, precum este și Hristos.

Și toți au băut aceeași băutură duhovnicească; căci au băut din acea Stâncă duhovnicească care îi urma; iar acea Stâncă era Hristos. 1 Corinteni 10:4.

Hristos preînchipuie pe cei o sută patruzeci și patru de mii, iar Petru este de acord cu Pavel că Hristos este «piatra vie» care a fost lepădată; de asemenea, el a identificat poporul lui Dumnezeu ca

fiind «pietre vii».

Apropiindu-vă de El, ca de o piatră vie, lepădată într-adevăr de oameni, dar aleasă de Dumnezeu și prețioasă, și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca o casă duhovnicească, o preoție sfântă, spre a aduce jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. 1 Petru 2:4, 5.

Cei o sută patruzeci și patru de mii nu sunt numai pietrele din coroana femeii, ci sunt coroana însăși.

Pentru Sion nu voi tăcea, și pentru Ierusalim nu mă voi odihni, până când dreptatea lui va ieși ca strălucirea, iar mântuirea lui ca o făclie care arde. Și neamurile vor vedea dreptatea ta și toți împărații slava ta; și ți se va da un nume nou, pe care îl va rosti gura Domnului. Vei fi și o cunună de slavă în mâna Domnului și o diademă împărătească în mâna Dumnezeului tău. Isaia 62:1-3.

Hristos este tipul celor o sută patruzeci și patru de mii. El este Stânca, iar ei sunt „pietre”. Ei sunt o „cunună de slavă în mâna Domnului”, iar Hristos este cununa de slavă.

În ziua aceea, Domnul oștirilor va fi o cunună a slavei și o diademă a frumuseții pentru rămășița poporului Său, și un duh al judecății pentru cel ce stă pe scaunul de judecată, și tărie pentru cei ce întorc lupta la poartă. Isaia 28:5, 6.

Atunci când considerăm numărul doisprezece în contextul începutului și al sfârșitului, femeia reprezintă poporul ales al legământului, de la Israelul vechi la Muntele Sinai și până la istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. Ei au fost prefigurați de Hristos, iar nașterea Sa a prefigurat învierea oaselor moarte și uscate de pe strada unde fuseseră uciși la 18 iulie 2020. Procesul în două etape pe care Ezechiel treizeci și șapte îl identifică atât de succint, care îi aduce la viață pe acei doi profeți, este 'menționat pentru prima dată' în crearea lui Adam.

Adam a fost creat în două etape. Mai întâi a fost plăsmuit, apoi Hristos a suflat în el suflarea de viață, așa cum, în Ezechiel, suflarea din cele patru vânturi a însuflețit oasele uscate. Adam a fost creat ca un bărbat pe deplin matur, dar creația sa a constituit, totuși, nașterea lui. Cei o sută patruzeci și patru de mii se nasc după trei zile și jumătate simbolice în care au zăcut morți pe strada care străbate valea morții. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt născuți de către femeia care a dat naștere „copilului de parte bărbătească”, care avea să cârmuiască cu un toiag de fier. Ca simbol al Bisericii de-a lungul istoriei, femeia din Apocalipsa, capitolul doisprezece, reprezintă aceeași simbolică precum „muntele” din Daniel, capitolul doi.

Apocalipsa este o carte pecetluită, dar este și o carte deschisă. Ea consemnează evenimente minunate care urmează să aibă loc în zilele din urmă ale istoriei acestui pământ. Învățăturile acestei cărți sunt bine definite, nu mistice și ininteligibile. În ea este reluată aceeași linie profetică precum în Daniel. Pe unele profeții, Dumnezeu le-a repetat, arătând astfel că trebuie acordată importanță acestora. Domnul nu repetă lucruri care nu au mare însemnătate. Manuscript Releases, volumul 9, 8.

Aceeași linie profetică care se găsește în Daniel este reluată în Apocalipsa. Piatra din Daniel, tăiată din munte fără mâini, se identifică cu „pietrele vii” ale lui Petru, care „sunt zidite ca o casă duhovnicească, o preoție sfântă”, iar piatra din Daniel îi reprezintă, de asemenea, pe cei o sută patruzeci și patru de mii. Muntele este Biserica lui Dumnezeu de-a lungul istoriei.

Și în zilele acestor împărați, Dumnezeuul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată; și împărăția aceasta nu va fi lăsată altui popor, ci ea va sfârâma și va nimici toate aceste împărății și va dăinui în veci. Fiindcă ai văzut că piatra s-a desprins din munte fără ajutorul vreunei mâini și că a sfârâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul; Dumnezeuul cel mare a făcut cunoscut împăratului ce are să se întâmple după aceasta: visul este adevărat, iar tâlcuirea lui este temeinică. Daniel 2:44, 45.

Mesajul Strigătlui de la miezul nopții al celor o sută patruzeci și patru de mii este, de asemenea, reprezentat drept ploaia târzie, iar în vremea ploii târzii Dumnezeu 'ridică' împărăția reprezentată de piatra din Daniel.

Ploaia târzie vine peste cei curați — atunci toți o vor primi precum odinioară.

Când cei patru îngeri vor slobozi, Hristos Își va întemeia împărăția. Nimeni nu primește ploaia târzie decât cei care fac tot ce le stă în putință. Hristos ne-ar ajuta. Toți ar putea fi biruitori prin harul lui Dumnezeu, prin sângele lui Isus. Întregul cer este interesat de lucrare. Îngerii sunt interesați. Spalding and Magan, 3.

Cele patru vânturi ale Islamului sunt dezlănțuite odată cu legea duminicală, iar apoi Hristos Își întemeiază împărăția Sa. Aceasta are loc în zilele împărățiilor spirituale din Daniel, capitolul doi. Ultimele patru împărății spirituale din visul lui Nebucadnețar au fost prefigurate de primele patru împărății literale. Babilonul literal, Medo-Persia, Grecia și Roma reprezintă Babilonul spiritual, Medo-Persia, Grecia și Roma.

Babilonul spiritual este capul de aur, care a primit o rană de moarte în 1798, așa cum este tipificat prin înlăturarea temporară a lui Nabucodonosor de la putere pentru „șapte vremi”. Când unirea triplă a balaurului, fiarei și profetului mincinos va forma a opta împărăție, care este din cei șapte, aceasta va fi alcătuită din toate împărățiile spirituale reprezentate în chipul lui Nabucodonosor din capitolul al doilea. Papalitatea moartă și papalitatea înviată sunt capul de aur spiritual la începutul și la sfârșitul celor patru împărății spirituale ale chipului. Statele Unite, ca a doua dintre cele patru împărății, sunt reprezentate ca Medo-Persia spirituală. Națiunile Unite, ca a treia dintre cele patru împărății, sunt reprezentate ca Grecia spirituală și, împreună, toate alcătuiesc unirea triplă a balaurului, fiarei și profetului mincinos, pentru a întemeia a opta împărăție, care este din cei șapte. Papalitatea este antihristul și caută să-L contrafacă pe Hristos. În această privință, dintre ultimele patru împărății spirituale, papalitatea este cea dintâi și cea din urmă.

Piatra tăiată din munte devine o împărăție care umple tot pământul și este ridicată drept stindard în "zilele acestor regi", deoarece toate împărățiile spirituale ale chipului sunt reprezentate în mod activ în "zilele de pe urmă". Ridicarea stindardului, care este instaurarea împărăției lui Hristos, are loc atunci când cele patru vânturi ale Islamului sunt dezlegate, iar ploaia târzie este turnată fără măsură la legea duminicală.

Piatra tăiată din munte va sfărâma în bucăți toate împărățiile spirituale ale pământului, reprezentate de „fierul, arama, lutul, argintul și aurul”. Cei o sută patruzeci și patru de mii îl reprezintă pe Hristos, care, în Apocalipsa doisprezece, este „copilul de parte bărbătească”, a cărui naștere a preînchipuit nașterea celor o sută patruzeci și patru de mii. „Copilul de parte bărbătească” va cârmui toate neamurile cu un toiag de fier. Cu acel toiag, el va zdrobi neamurile.

Voi vesti hotărârea: Domnul mi-a zis: Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut. Cere-Mi, și-Ți voi da neamurile ca moștenire, și marginile pământului ca stăpânire. Îi vei zdrobi cu un toiag de fier; îi vei sfărâma ca pe un vas de olar. Psalmul 2:7-9.

Fiul lui Dumnezeu a fost născut din Tatăl. Mulți iau acest adevăr și îl răstălmăcesc spre propria lor pierzare. „Născut” înseamnă „a da naștere”, dar știm că nu a existat niciodată un timp în care Hristos să nu fi existat.

„Iar Duhul vorbește lămurit că, în vremurile de pe urmă, unii se vor depărta de credință, dând ascultare duhurilor înșelătoare și învățăturilor demonilor; vorbind minciuni în fățarnicie; având cugetul înfierat cu fier înroșit.” Înainte de ultimele dezvoltări ale lucrării apostaziei va exista o confuzie a credinței. Nu vor exista idei clare și bine definite cu privire la taina lui Dumnezeu. Un adevăr după altul va fi pervertit. „Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei: Dumnezeu S-a arătat în trup, a fost îndreptățit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume, a fost primit în slavă.” Sunt mulți care tăgăduiesc preexistența lui Hristos și, prin urmare, Îi tăgăduiesc dumnezeirea; nu-L primesc ca Mântuitor personal. Aceasta este o lepădare totală de Hristos. El a fost Fiul cel Unul-Născut al lui Dumnezeu, care era una cu Tatăl de la început. Prin El au fost făcute lumile. Signs of the Times, 28 mai 1894.

Când Hristos este identificat drept „Cel născut” din Tatăl, aceasta identifică un adevăr privitor la Hristos, un adevăr care este distrus dacă este constrâns să se potrivească modelului paternității umane. Nu-L putem evalua pe Dumnezeu din perspectiva noastră umană. Îl putem evalua pe Dumnezeu numai așa cum El Însuși ne prezintă evaluarea Sa despre Sine.

Să-și părăsească cel rău calea, iar omul nedrept gândurile lui; și să se întoarcă la Domnul, iar El Se va îndura de el; și să se întoarcă la Dumnezeul nostru, căci El va ierta din belșug. Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, nici căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Căci, după cum cerurile sunt mai înalte decât pământul, tot așa căile Mele sunt mai înalte decât căile voastre, și gândurile Mele decât gândurile voastre. Isaia 55:7-9.

A răstălmăci cuvântul "născut" pentru a susține că a existat un timp când Tatăl L-a născut pe Hristos înseamnă a da ascultare duhurilor amăgitoare și învățăturilor demonilor. În scopul studiului nostru de față, mă rezum să arăt că femeia din Apocalipsa 12 urma să dea naștere "copilului de parte bărbătească" care urmează să cârmuiască neamurile cu un toiag de fier. Cei o sută patruzeci și patru de mii vor cârmui, de asemenea, neamurile cu un toiag de fier.

Biserica din Tiatira revine atunci când rana de moarte a papalității este vindecată odată cu legea duminicală. În acel context istoric, făgăduința dată poporului lui Dumnezeu este că cei ce vor birui vor cârmui "neamurile" cu "un toiag de fier".

Și celui ce biruie și păzește lucrările Mele până la sfârșit, îi voi da stăpânire peste neamuri: el le va cârmui cu un toiag de fier; precum vasele olarului vor fi sfârâmate în țândări: așa cum am primit și Eu de la Tatăl Meu. Apocalipsa 2:26, 27.

Poporul lui Dumnezeu care se află în manifestarea finală a bisericii din Tiatira este alcătuit din cei o sută patruzeci și patru de mii. Femeia, la început, a dat naștere lui Hristos, iar la sfârșit dă naștere celor o sută patruzeci și patru de mii, care urmează Mielul.

Și cântau ca și cum ar fi fost o cântare nouă înaintea tronului și înaintea celor patru făpturi vii și a bătrânilor; și nimeni nu putea să învețe cântarea aceea decât cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ. Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei; căci sunt virgini. Aceștia sunt cei care urmează pe Miel oriunde merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, ca pârgă lui Dumnezeu și Mielului. Apocalipsa 14:3, 4.

Hristos s-a născut „primul”, iar cei o sută patruzeci și patru de mii urmează Mielul, așadar se nasc „ultimii”. Hristos a fost „răpit la Dumnezeu”, întocmai cum au fost cei doi martori din Apocalipsa unsprezece. Amândoi copiii ei se înalță la Tatăl.

Și ea a născut un fiu de parte bărbătească, care avea să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier; și copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la tronul Său. Apocalipsa 2:5.

Hristos, în calitate de Domnul Oștirilor, este de asemenea „partea lui Iacov”, iar Israel este „toiagul moștenirii Sale”; și Israel este, de asemenea, „secura Lui de război” și „armele Lui de război”, cu care El „sfârâmă în bucăți neamurile”.

Partea lui Iacov nu este asemenea lor; căci El este Făuritorul tuturor lucrurilor: iar Israel este toiagul moștenirii Lui: Domnul oștirilor este Numele Lui. Tu ești secura Mea de luptă și armele Mele de război: căci cu tine voi sfârâma neamurile și cu tine voi nimici împărățiile. Ieremia 51:19, 20.

Hristos și cei o sută patruzeci și patru de mii cârmuiesc și sfârâmă neamurile cu un toiag de fier. Hristos este „Partea lui Iacov”, dar la fel este și poporul Său.

Căci partea Domnului este poporul Lui; Iacov este sorțul moștenirii Sale. Deuteronom 32:9.

Piatra tăiată din munte, care reprezintă Biserica lui Dumnezeu, este manifestarea finală a Bisericii Sale, care umple pământul cu slava Sa, iar ei sunt folosiți ca secura de luptă a lui Dumnezeu pentru a lovi picioarele chipului și a prefăce acele împărății în "pleava de pe ariile de treierat din timpul verii". Acele împărății sunt spulberate de vânt.

Atunci fierul, lutul, arama, argintul și aurul au fost sfârâmate împreună și s-au făcut ca pleava ariilor de treierat din timpul verii; și vântul le-a spulberat, încât nu s-a mai găsit pentru ele niciun loc; iar piatra care lovide chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul. Daniel 2:35.

Se impunea așezarea simbolismului femeii în contextul stindardului înălțat spre cer, căci capitolul doisprezece din Apocalipsă identifică începutul unui război dintre Hristos și Satana, pornit în cer, și, prin aceasta, identifică un război în cer care identifică sfârșitul marii controversă dintre Hristos

și Satana. Capitolele doisprezece și treisprezece din Apocalipsă ilustrează războiul final al marii controversă și fac aceasta prezentându-i pe reprezentanții lui Satana și pe cei o sută patruzeci și patru de mii luptând în ceruri.

În articolul următor, vom trece la a trata războiul în cer al „zilelor de pe urmă”, care a fost prefigurat de războiul în cer care a început la început.

Și am văzut o altă fiară ieșind din pământ; avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Ea exercită toată puterea celei dintâi fiare înaintea ei și face ca pământul și cei ce locuiesc în el să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Și săvârșește minuni mari, încât face foc să se coboare din cer pe pământ, înaintea oamenilor, și îi amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin minunile pe care i s-a dat să le facă înaintea fiarei, zicând celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip fiarei, care avusese rana de sabie și a rămas în viață. Și i s-a dat putere să dea viață chipului fiarei, pentru ca chipul fiarei să și vorbească și să facă ca toți câți nu se vor închina chipului fiarei să fie uciși. Și îi face pe toți, mici și mari, bogați și săraci, liberi și robi, să primească un semn pe mâna lor dreaptă sau pe frunțile lor; și ca nimeni să nu poată cumpăra sau vinde decât cel ce are semnul, sau numele fiarei, sau numărul numelui ei. Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este numărul unui om; și numărul ei este șase sute șaiszeci și șase. Apocalipsa 13:11-18.